

[Version FR, cliquez ici](#)

En je weet iedereen te vinden.

wittegids.be

PLUSMAGAZINE.BE	▶
LOGIN	
LOGOUT	
ABONNEER	
REGISTREER	▶
ADVERTEER	
CONTACTEER ONS	
PLUSMAGAZINE	▶
HET CONCEPT	
DEZE MAAND IN ...	
ARTIKEL V/D MAAND	
LEZERSOPROEP	
PLUS-CLUB	▶
PLUS-REIZEN	▶
LEZERSACTIES	
PUZZEL MEE	
KLEINE AANKONDIGINGEN	
VOLGENDE MAAND	
PIPP0	▶
POMPOEN	▶
NIEUWS & LIFESTYLE	▶
ECONOMIE & FINANCIEN	▶
SPORT NL	▶
SEMINARIES	▶

Artikel v/d maand **Plus** magazine

Vorige edities

Mijn kind woont in het buitenland

Uit het oog, uit het hart? "Integendeel!" zeggen moeders met kinderen die in het buitenland wonen. De geografische afstand is immers vaak een verrijking en een vernieuwing van de relatie tussen moeder en kind. Verhalen en goede raad om beter om te gaan met het vertrek van de (klein) kinderen.

De film L'Auberge Espagnole van Cédric Klapisch, over de avonturen van vijf Europese studenten in Barcelona, was een van de grote successen van 2002. Geen wonder, want sinds een jaar of twintig verlaten steeds meer jonge mensen hun land om elders verder te studeren of een loopbaan op te bouwen. Het Erasmus Plus-programma speelt daarbij een belangrijke rol. Volgens de cijfers van de Europese Commissie hebben in het academiejaar 2004-2005 niet minder dan 144 037 studenten deelgenomen aan universitaire uitwisselingsprogramma's, wat overeenkomt met een stijging van 6,3% op jaarbasis. Dit is dus geen modetrend maar een heuse revolutie: nog nooit in de geschiedenis zijn jonge mensen zo reislustig geweest!

"Elke scheiding stelt je op de proef"

De drang naar nieuwe ervaringen, het verlangen om andere waarden en culturen te leren kennen, interessantere loopbaankansen dan hier... Naar het buitenland vertrekken, is verleidelijk. Maar het betekent ook onvermijdelijk dat u uw familie moet achterlaten. Dat heeft grote gevolgen. Het vooruitzicht van een kind dat weggaat, kan de ouders behoorlijk overstuur maken. Dat geldt dubbel voor de moeders, die zich soms echt verscheurd voelen wanneer hun kind zijn koffers pakt.

"Een scheiding is altijd een ervaring die je op de proef stelt, een beetje een crisis", vindt psychologe en gezinstherapeute Cathy Caulier. "Dat gebeurt vooral wanneer de moeder ze interpreteert als een afwijzing of een teken van een gebrek aan liefde. Een afwijzing van haar eigen persoon maar ook van het gezin en de cultuur waarin het kind is opgegroeid. Toch is afstand niet hetzelfde als afwijzing. De afstand tussen kinderen en ouders varieert een leven lang. Het vermogen om het ene moment dicht bij elkaar te staan en dan weer meer afstand te nemen, betekent net dat de relatie niet verstard is. Dat is veeleer positief."

Behoeftte aan afhankelijkheid

Wanneer een kind aankondigt dat het naar het buitenland vertrekt, is het normaal dat je verdrietig bent. Maar dat verdriet mag niet alles overheersen. "De vrouwen die het meest onder het vertrek van hun kind lijden, zijn deze die heel sterk – misschien te sterk - zijn opgegaan in hun moederrol. Vrouwen die zich uitsluitend met hun gezin identificeren", betreurt Cathy Caulier. "Zij hebben geen eigen vrienden, geen eigen beroepsleven, geen passies. En ze kunnen vaak moeilijk aanvaarden dat zij niet meer in het middelpunt van het leven van hun kind staan. Om de verwijdering van je kind te aanvaarden, moet je als moeder je eigen behoefte aan afhankelijkheid kunnen erkennen. We denken vaak dat kinderen hun moeder nodig hebben, maar het is ook dikwijls omgekeerd! Een moeder heeft er alle belang bij om ook bij andere groepen te horen dan alleen die van het gezin."

Bizzmagazine

Vanzelfsprekend reageren niet alle moeders negatief op het vertrek van hun kind. Zodra het verrassingseffect voorbij is, wordt het vaak zelfs een reden om trots te zijn. In deze tijd van mondialisering en opening van de grenzen, is mobiliteit een waarde die goed scoort, ook bij generaties voor wie ze nieuw is ("we reizen om te leren", nietwaar?).

"De manier waarop een moeder het vertrek van haar kind ervaart, hangt in ruime mate af van de waarden van het gezin dat zij heeft opgebouwd", vertelt Cathy Caulier. "Sommige families vinden het vooral belangrijk dat iedereen samenblijft. Het gevoel van de eenheid van het gezin is er zo groot dat elke afwijking onaanvaardbaar is. Andere families hechten meer waarde aan zelfstandigheid, ontdekking en onafhankelijkheid. Daar zal het vertrek van een kind waarschijnlijk veel beter worden geaccepteerd."

Een volwassene op eigen benen

Elke ouder met een beetje moederkloekgevoel zal in eerste instantie overstuur zijn wanneer ze hoort dat haar kind naar het buitenland gaat. Zeker als dat land geografisch of cultureel ver van ons ligt of wanneer de media er in weinig geruststellende termen over spreken. Denk maar aan de aidsepidemie in Afrika, het vele geweld in de Verenigde Staten, de onrust in een aantal Zuid-Amerikaanse landen,... Daarbij komt nog een gevoel van frustratie, want de moeder weet dat ze niet snel zal kunnen helpen als haar kind in moeilijkheden komt. Hoe overwin je die bezorgdheid, die soms gegrond is maar soms ook volstrekt irrationeel? Ten eerste door te aanvaarden dat je kind een verantwoordelijke volwassene is die zijn eigen beslissingen neemt (uiteindelijk betekent volwassen zijn precies op eigen benen staan zonder dat iemand je handje vasthoudt of in jouw naam spreekt). Daarna moeten we onze angst tot rust brengen door er met anderen over te praten, op de eerste plaats met de vader van het kind. "De vader kan een erg belangrijke steunpilaar zijn", benadrukt Cathy Caulier. "Terwijl het kind opgroeit, is de vader meer geneigd om de gevaren te relativiseren, wat natuurlijk niet belet dat hij het ook moeilijk zal hebben wanneer zijn zoon of dochter naar het buitenland vertrekt."

Wat als de partner te weinig steun geeft? "Dan kun je troost zoeken bij andere mensen, bij vrienden of vriendinnen, broers of zusters, collega's. Zij hebben dikwijls een andere en minder angstige kijk op het vertrek. Zeker als zij ook kinderen in het buitenland hebben."

Afstand is geen bezwaar voor liefde

Alle moeders met kinderen in het buitenland die wij ontmoetten, zijn het erover eens: het weerzien met hun kind is een buitengewoon intense belevenis. Vaak is het ook een gelegenheid om hun zoon of dochter in een ander licht te zien: volwassener, verantwoordelijker, zelfs gelukkiger... "Mijn dochter heeft in Genève een levensvreugde ontdekt die ik vroeger nooit bij haar had opgemerkt", vertelt Evelyn die dochter heeft die in Zwitserland muziek studeert (lees haar verhaal in het kaderstukje).

Naar het buitenland gaan, is voor sommige kinderen een manier om hun zelfstandigheid te bevestigen door een persoonlijk levensproject te ontwikkelen, een project dat soms lijnrecht tegenover de familiale conventies staat. Volgens Cathy Caulier mogen we niet bang zijn van die onafhankelijkheidsverklaring: "Je kunt niet leven zonder deel uit te maken van een groep, in dit geval de familie. Om autonome, zelfstandige individuen te worden, moeten kinderen hun band met en hun afhankelijkheid van het gezin onder ogen kunnen zien. De eerste reflex van een moeder is natuurlijk de angst voor de scheiding, maar de verwijdering zal haar vaak doen inzien dat de relatie tussen moeder en kind zich voortdurend kan vernieuwen, een leven lang. En nog belangrijker is de vreugde van de ontdekking dat afstand geen bezwaar is voor liefde. In een gezin zijn de banden tussen de individuen even belangrijk als de structuur die ze samen vormen." Zo komt het dat de geografische verwijdering tegen alle verwachtingen in het familiegevoel kan versterken!

Nieuwe rituelen ontwikkelen

Wanneer de kinderen vlakbij wonen, zien moeders en kinderen elkaar op zondag en op verjaardagen of feesten. Ze eten samen. Ze bellen elke dag, elke week of elke maand met elkaar om bij te praten... Al die gewoonten komen op de helling te staan wanneer een gezinslid naar het buitenland vertrekt. Hoe bewaar je het contact over duizenden kilometers afstand? "Het belangrijke is dat je samen nieuwe rituelen bedenkt die duidelijk maken dat je bij de familie blijft horen en dat de afstand de liefde niet in de weg staat", zegt psychologe Cathy Caulier. "Hoe vaak zullen we elkaar bellen? Wanneer zullen we elkaar terugzien? Wie gaat op bezoek bij wie? In dit verband bestaan er geen regels, elke familie moet ze zelf uitvinden."

In dat opzicht maken de fantastische mogelijkheden van het internet het leven van geografisch verspreide gezinnen tegenwoordig een heel stuk eenvoudiger. Ze kunnen elke dag op een informele manier via e-mail nieuwtjes uitwisselen (een mailtje is veel makkelijker geschreven dan een brief), ze kunnen urenlang chatten, elkaar foto's toesturen of elkaar zelfs in vlees en bloed zien dankzij de webcam, de camera die zijn beelden live via de computer en het internet verstuurt. Dat is natuurlijk niet hetzelfde als de gezelligheid aan tafel bij oma, maar het steekt toch een hart onder de riem.

Boeddhist, veganist, cowboy?

Wie in het buitenland gaat wonen, trouwt daar ook vaak en sticht er een gezin. Voor de Belgische ouders is dat niet altijd makkelijk, zeker wanneer de sociale en culturele

verschillen groot zijn. Herken je een kind nog wanneer het wordt ondergedompeld in een andere cultuur en dus zelf een beetje anders wordt? "In sommige families wordt een gemengd huwelijk niet aanvaard", zegt Cathy Caulier. "Het is geen familietraditie, de verschillen schrikken af en de familie heeft het gevoel dat het kind haar helemaal ontglipt. In andere families wordt het huwelijk van het kind met een Japanner, een Afrikaan of een Amerikaan dan weer gewaardeerd. Daar zijn ze trots dat dochter- of zoonlief haar of zijn openheid heeft bewezen."

Ten slotte is het vertrek van een kind voor veel moeders (en vaders) een mooie kans om kennis te maken met een andere beschaving, andere landschappen en een andere taal. Anne-Laure (lees haar verhaal in het kaderstukje I), die een zoon heeft die met zijn vrouw in Finland woont, heeft zich voorgenomen om Fins te leren, zodat ze met haar kleinzoon zal kunnen praten. Maar dat betekent niet dat ze heel de manier van leven van het stel wil overnemen: "Mijn schoondochter is veganist en zij en mijn zoon leven in een commune. Wij denken daar het onze van, maar we aanvaardden het wel."

De ene scheiding na de andere

Uit een aanvankelijk pijnlijke ervaring (de scheiding, de afstand) kan een buitengewoon vruchtbare dialoog ontstaan tussen een moeder en haar kind. "De maatschappij wil ons doen geloven dat liefde betekent dat je dicht bij elkaar bent en elkaar zelfs niet loslaat", merkt Cathy Caulier op. "Dat is natuurlijk niet waar, maar het is een manier van denken die ons veel kwaad doet. Voor een moeder en haar kind is het leven in feite niets dan een opeenvolging van scheidingen. Maar één constante verbindt hen levenslang: hun liefde houdt stand."

Karima Amrous

[PRINT ARTIKEL](#) [MAIL ARTIKEL](#) [+](#)

| [Disclaimer & Privacy](#) | [Adverteren](#) | [Copyright](#) |
[Contact & Info](#) | [Sitemap](#) | [Home](#) |